

Alles voor de club

Eerste druk maart 2020

Copyright © Ludo Geluykens / Leesgenot, 2020

Site van de auteur: www.ludogeluykens.be

Uitgeverij Leesgenot: Dennenlaan 32
2520 Ranst
+32 3 485.72.63
www.leesgenot.be

Ontwerp omslag: Kris
Geluykens/slidedesigners

Foto omslag Shutterstock

ISBN: 9789490660161

D 2020/12.183/1

NUR-Code: 330

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. De personages in dit boek zijn niet gerelateerd aan bepaalde personen. Indien we toch die indruk zouden wekken, hebben we nooit de bedoeling om gelijk wie te kwetsen.

Ludo Geluykens

Alles voor de club

Uitgeverij: Leesgenot - © - 2020

Van dezelfde auteur :

Moord op de scheidsrechter

Adellijke intriges

Een drug te ver

Losgeld voor een kind

Moord aan de balie

Chantage in het schepencollege

Afrekening in het bedrijf

Wraak in de familie

De golfmoorden

De riviermoorden

Alles voor de club

I

Het eerste deel speelt zich twee jaar geleden af.

1

1 april, Ranst.

Commissaris Bruno Somers zat samen met zijn vrouw Sonja in de zetel naar de laatste nieuwsuitzending te kijken op VTM. Het was een speciaal weekend geweest. Els, hun dochter, was verhuisd en woonde nu samen met haar vriend Matthias in Borgerhout. Sonja had nog geprobeerd om Els nog wat thuis te houden maar er was geen houden meer aan, ze wilden gaan samenwonen. Ook Bruno had het er in het begin zeer moeilijk mee gehad, de band tussen vader en dochter is een speciale band, maar ook hij had zich door Els laten overhalen. Zij vond dat het voor haar de beste oplossing was. Tim, hun zoon, zag het allemaal rustig af. Hij hield zich samen met zijn vriendin Evi op de achtergrond. Hij wist dat dezelfde discussie zich zou herhalen wanneer hij zou gaan samenwonen met Evi.

De hele familie was dus gans het weekend bezig geweest om het huis van Els en Matthias in orde te krijgen en uiteindelijk waren ze om zes uur vanavond gestopt. Alles was min of meer in orde. Ze waren daarna allemaal samen nog gaan eten in de Pizza Hut.

“Het zal toch wennen zijn”, zei Sonja. “Ons Els die hier niet meer rondloopt.”

“Ja, dat zal wel”, zei Bruno. “Maar, eigenlijk mogen we nog blij zijn. Ze had ook al jaren weg kunnen zijn.”

“Dat is ook weer waar”, zei Sonja.

Op dat ogenblik begon het sportnieuws op VTM. De journalist begon over SK Lierse, de voetbalclub waarvan Bruno al levenslang supporter was.

“SK Lierse – Moeskroen, 0-3.”

“Oei, weer verloren”, zei Sonja.

“Het zou best kunnen dat SK Lierse vandaag zijn laatste wedstrijd gespeeld heeft”, zei de journalist.

“Echt?” zei Sonja.

“Ja, als ze morgen hun licentie niet krijgen, is het afgelopen”, zei Bruno.

“Dan kan je niet meer gaan kijken”, zei Sonja. “Of denk je dat ze de licentie wel zullen halen?”

“Ik weet het niet”, zei Bruno. “Maar als ze ze niet halen, zullen ze wel terug opstarten in een lagere afdeling, denk ik.”

“Dan spelen ze tegen Ranst”, lachte Sonja.

“Daar moet je niet mee lachen, hé”, zei Bruno. “Je weet dat voetbal een belangrijke zaak is.”

“Ja, voor jullie, mannen, toch”, lachte Sonja. “Voor sommigen is dat zelfs nog belangrijker dan hun vrouw.”

“Op sommige momenten wel”, zei Bruno.

Ondertussen was Rudy Vercammen, de directeur van SK Lierse, aan het woord op de televisie. Hij vertelde dat ze nog bezig waren met een kandidaat-overnemer en dat hij hoopte dat alles toch nog in orde zou komen tegen morgenavond.

“Kan je al een naam noemen van de overnemer?” vroeg de journalist.

“Nee, dat kunnen we nog niet, zolang er niets getekend is mogen we de naam niet vrijgeven”, antwoordde Rudy Vercammen.

Bruno zette de TV af.

“Het zal morgen bang afwachten zijn”, zei hij.

“Zullen we maar gaan slapen?” vroeg Sonja.

“Ja, want morgen moeten we alweer aan de slag”, antwoordde Bruno.

2

2 april, Lier.

Het was een mooie zonnige morgen, zoals je die af en toe kan hebben in april. Hoofdinspecteur Paul De Winter stopte voor de deur bij commissaris Bruno Somers in Ranst. Zoals gewoonlijk reden ze samen naar het politiekantoor in Lier, waar ze beiden werkzaam waren.

“Goedemorgen, chef”, zei Paul.

“Een hele goedemorgen Polle, je zou denken dat het al zomer is”, zei Bruno.

“Je zou al aan je verlof beginnen denken”, zei Paul.
“Betty was vanmorgen al plannen aan het maken.”

“Die vrouwen, ze zien de zon en ze zijn al bijna op weg naar het strand”, lachte Bruno. “Maar het zal toch weer gewoon een dag werken worden, niets aan te doen.”

“Ik begin de week toch liever met dit weer dan met die regen die we vorige week gehad hebben”, zei Paul.

“Ja, dat is waar. We moeten dan wel werken, maar de mensen zijn toch goed gezind als de zon schijnt”, zei Bruno.

“Is het weekend goed verlopen? De verhuis helemaal gedaan?” vroeg Paul.

“Ja, hetgeen moest gebeuren is gedaan. De rest kunnen ze alleen verder doen”, antwoordde Bruno.

“Of ze roepen toch weer maar even de hulp in van papa”, lachte Paul.

“Ja, maar daar zijn papa’s voor zeker, hé, Polle”, lachte Bruno.

Ondertussen waren ze aangekomen aan het politiekantoor op het Paradeplein in Lier. Ze waren vroeg, dus was er nog plaats om de Golf te parkeren.

Hoofdcommissaris Frans Peeters was al aanwezig. Martine Verhaegen, de assistente van Peeters, was er nog niet.

In de gang riep Roger Wuytack, de planton, ‘een goedemorgen mannen’, en zo kwamen ze aan hun eigen kantoor waar ze hun computers opstartten. Zoals elke maandag begonnen ze de werkweek met een tas koffie in het kantoor van de hoofdcommissaris.

Toen ze in het kantoor van Peeters kwamen was ook Martine al gearriveerd.

“Goedemorgen, Martine”, zei Bruno. “Blij dat het weekend er alweer op zit en je weer samen met ons een ganse week kan komen werken?”

“Niet overdrijven, hé”, zei Frans Peeters.

“Inderdaad”, antwoordde Martine. “Ik kom graag werken, maar er gaat niets boven een goed weekend.”

“Een weekend vol liefde”, lachte Bruno.

“Zullen we het eens over jouw weekend hebben?” vroeg Martine. “Hoe is de verhuis van Els verlopen?”

“Alles is goed gegaan”, antwoordde Bruno.

“En met de nodige tranen van Sonja?” vroeg Frans.

“Ja, je kent ze, hé”, zei Bruno.

“Dat is toch normaal”, zei Martine. “Het zou erg zijn als het anders was.”

“Dat is inderdaad zo”, zei Bruno.

Ondertussen had Paul voor iedereen koffie ingeschonken.

“Is er nog iets voor ons binnengekomen tijdens het weekend?” vroeg Paul.

“Ja”, antwoordde Frans Peeters. “Een man heeft aangifte komen doen van vermoedelijke fraude bij de verwerking van de bankgegevens van zijn vader.”

“Over welke fraude gaat het?” vroeg Bruno.

“Er zou volgens de zoon tachtigduizend euro van de rekening van zijn vader verdwenen zijn, zonder dat de vader daar iets van afweet”, antwoordde Frans.

“En moeten wij dat gaan onderzoeken?” vroeg Paul.

“Ja”, antwoordde Frans. “Jullie hebben tijd, en het is een nogal gevoelige zaak. De burgemeester kent namelijk de verantwoordelijke van het postkantoor hier in Lier.”

“Het gaat dus over bpost bank?” vroeg Bruno.

“Ja”, antwoordde de hoofdcommissaris. “Martine zal dadelijk het dossier komen brengen met de gegevens die we tot nog toe hebben.”

“Oké, dan gaan we aan de slag”, zei Bruno.

De speurders verlieten het kantoor van de chef en gingen terug naar hun eigen bureau.

Even later bracht Martine het dossier van de bpost bank en konden ze aan hun onderzoek beginnen.

Ze namen beiden de tijd om alle gegevens die in het dossier stonden door te nemen. Daarna vroeg Paul:

“Hoe gaan we hier aan beginnen?”

“We zullen eerst nog eens met de melder gaan spreken. Misschien heeft hij ondertussen nog meer informatie over de zaak”, zei Bruno.

“Zal ik hem contacteren?” vroeg Paul.

“Ja, probeer maar zo snel mogelijk een afspraak te maken”, antwoordde Bruno.

Paul belde met Raymond De Schutter die de aangifte was komen doen. De Schutter stelde zelf voor om langs het politiekantoor te komen tegen elf uur.

“Dan hebben we nog even tijd”, zei Bruno.

“Wil ik gelijk ook een afspraak maken in het postkantoor?” vroeg Paul.

“Graag en als het kan liefst deze namiddag nog”, antwoordde Bruno.

De verantwoordelijke van het postkantoor in Lier was niet aanwezig, maar hij zou na de middag wel ter plaatse zijn en de vrouw aan de telefoon zou hem verwittigen dat de politie langskwam.

Om elf uur belde Roger Wuytack, de planton. Hij had Raymond De Schutter bij hem staan.

“Oké. Breng hem maar naar ons kantoor, Roger”, zei Bruno. “We zullen het gesprek hier doen.”

Ze lieten De Schutter plaats nemen aan de tafel die tussen hun bureaus stond.

“Vertel eens wat er juist gebeurd is met het geld van je vader?” vroeg De Winter.

“Vorige week kwam ik bij hem en zoals gewoonlijk moest ik weer enkele zaken voor hem nakijken. Vroeger deed moeder dat altijd, maar drie jaar geleden is zij overleden”, begon De Schutter.

“En dan heb je iets ontdekt?” vroeg Somers.

“Ik bekeek de binnengekomen post en legde de factuur van de elektriciteit apart. Dat deed ik altijd. Vader liet de post gewoon liggen en ik ging enkele keren per week bij hem langs om te kijken wat er moest betaald worden. Als er een factuur bij was bekeken wij dat samen en later ging hij dat dan op het postkantoor regelen.”

“Hier in Lier?” vroeg De Winter.

“Ja, hij kende daar iemand en die regelde dan alles voor hem. Zij vulde de formulieren in, hij ondertekende die en zo was alles geregeld.”

“Handig”, zei Somers.

“Toen ik echter zijn rekeningen controleerde, zag ik dat het bedrag dat er op stond wel heel erg laag was geworden. Ik vroeg of hij nog een groot bedrag had

betaald de laatste tijd, maar hij beweerde dat dat niet het geval was”, zei Raymond De Schutter.

“En wat heb je toen gedaan?” vroeg Somers.

“Ik ben dan alle rekeningen gaan controleren en zag dat er regelmatig geld ‘verdween’. Ik noteerde de dagen waarop dat gebeurd was en vroeg dan aan vader of hij toen iets had betaald. Dat was niet het geval.”

“Hoeveel geld zou er volgens jou verdwenen zijn?” vroeg De Winter.

“Ik denk dat we het over ongeveer tachtigduizend euro hebben”, antwoordde De Schutter.

“Heb je ook al navraag gedaan bij de bpost bank?” vroeg de commissaris.

“Ja, zij zijn een intern onderzoek gestart”, antwoordde De Schutter.

“Dus je vader ging telkens langs bij dezelfde persoon op de bank?” vroeg De Winter.

“Ja.”

“En heb je de naam van deze persoon?” vroeg Somers.

“Rita.”

“Geen achternaam?” vroeg Somers.

“Nee, die kent hij niet. Hij spreekt altijd over Rita van de bank”, zei De Schutter.

“En hoe werkt dat dan? Als hij een betaling moet doen, gaat hij naar de bank en dan?” vroeg De Winter.

“Wel die Rita regelt dan alles voor hem. Zij doet de overschrijvingen”, antwoordde De Schutter.

“Dus zij doet voor je vader alle bankverrichtingen op een computer in de bank, zoals wij thuis doen via internet-bankieren?” vroeg Somers.

“Klopt.”

“Dus zij kent ook de geheime codes van hem?” vroeg De Winter.

“Inderdaad.”

“En dat doet ze al drie jaar?” vroeg Somers.

“Ja.”

“Dus dan is dat misschien al wel drie jaar aan de gang?” vroeg De Winter.

“Nee, het is pas de laatste maanden dat er iets fout loopt”, antwoordde De Schutter.

“En wat zeggen ze op de bank? Wat denken zij dat er gebeurd is?” vroeg Somers.

“Ze weten het niet. Misschien een hacker die de rekening van vader plundert, of iets anders. Ze onderzoeken het”, antwoordde De Schutter.

“Maar je vertrouwt het niet en hebt dus ook klacht neergelegd bij ons”, zei De Winter.

“Inderdaad. Ik vind het heel vreemd dat er regelmatig dezelfde bedragen van zijn rekening gaan, zonder dat hij daarvoor de opdracht geeft.”

“Hij zal dat toch niet ‘onbewust’ doen?” vroeg Somers.

“Is hij nog alert genoeg?”

“Ja, hij weet nog heel goed wat hij doet”, antwoordde De Schutter.

“Oké, wij weten voorlopig genoeg om ons onderzoek te starten”, zei Somers.

“Houden jullie mij op de hoogte van het onderzoek?” vroeg De Schutter.

“Dat zullen we doen”, antwoordde Somers. “En moest jij nog iets belangrijks te weten komen van je vader, laat het ons dan zeker weten.”

Hoofdinspecteur De Winter bracht Raymond De Schutter naar de receptie.

Toen Paul terug binnenkwam was Bruno bezig met de laatste aanpassingen aan het verslag van de verklaring van De Schutter.

“Wat denk je ervan?” vroeg Paul.

“Ik weet het eigenlijk niet goed. Ik moet eerst de verklaring van de bank kennen alvorens ik een goed beeld kan vormen van de gebeurtenissen”, antwoordde Bruno.

“Ja, het is een vreemd verhaal”, zei Paul.

Hoofdcommissaris Frans Peeters kwam vragen of ze al meer wisten over de zaak.

“We hebben nog maar één kant van het verhaal gehoord”, zei Bruno. “Straks als we naar de bank geweest zijn, zullen we een beter beeld hebben, hopelijk.”

“Misschien heeft vader wel hier of daar wat geld uitgegeven zonder dat de zoon dat mag weten”, zei Frans.

“Zoals?” vroeg Paul.

“Ik weet niet”, antwoordde Frans. “Het gebeurt wel meer dat in zulke gevallen de kinderen de vader ‘te veel’ controleren op het uitgeven van geld.”

“We zullen er rekening mee houden”, besloot Bruno.

Na de lunch vertrokken Paul en Bruno naar het kantoor van bpost in Lier. Aangezien het mooi weer was, gingen ze te voet.

Tegen half twee waren ze aan het kantoor. De postbediende ontgrendelde net de deuren.

“Wij komen voor de verantwoordelijke van het kantoor”, zei De Winter. “Ik had vanmorgen gebeld.”

“Ik zal Danny verwittigen”, zei de bediende.

Even later verscheen de verantwoordelijke in de hal.

“Danny Van Hees. Komen jullie mee?” vroeg hij.

Ook de speurders stelden zich voor en volgden Danny naar zijn kantoor achter de sorteerruimte.

“Wij komen naar aanleiding van de klacht van Raymond De Schutter”, zei De Winter.

“Juist. De rekeningen van Louis De Schutter, waarvan geld verdwenen is”, zei Van Hees.

“Kan jij ons daar al wat meer over vertellen?” vroeg de commissaris.

“Wat er juist gebeurd is, weten we nog niet”, antwoordde Van Hees. “We zijn ook nog maar juist gestart met ons intern onderzoek.”

“Zoals wij het begrepen hebben van Raymond, de zoon van Louis De Schutter, was er hier een vrouwelijke

bediende, Rita, die alle bankzaken van Louis regelde aan het loket”, zei De Winter.

“We doen dat wel meer voor sommige klanten die niet helemaal mee zijn met de moderne middelen van de techniek”, antwoordde Van Hees.

“En is het dan altijd Rita die deze zaken regelt?” vroeg de commissaris.

“Nee, want Rita is hier niet elke dag. Tegenwoordig werken er hier meer parttimers dan mensen die fulltime werken”, antwoordde de verantwoordelijke.

“Heb je de gegevens van Rita? vroeg De Winter. “Is ze nu aan het werk?”

Van Hees gaf hen de gegevens.

Somers bekeek deze en vroeg: “Is Rita De Leeuw hier nu aan het werk?”

“Ja”, antwoordde Van Hees.

“Kunnen wij haar spreken?” vroeg De Winter.

“Dat kan, maar zouden jullie dat wel doen?” vroeg Van Hees. “Misschien heeft ze er helemaal niets mee te maken en dan krijgen we alleen maar geroddel in het kantoor.”

“Daar heb je misschien wel een punt”, zei Somers.

“Wanneer hebben jullie een resultaat van jullie intern onderzoek?” vroeg De Winter.

“Ik hoop morgen.”

“En werkt Rita ook morgen?” vroeg Somers.

“Ja.”

“Oké, dan komen we morgen terug”, besloot Somers. “En dan kunnen we haar, indien nodig, wel enkele vragen stellen.”

Van Hees begeleidde hen nog naar de deur en daarna wandelden ze terug naar het Paradeplein.

“Is het niet heel vreemd dat zo’n intern onderzoek van de bank, naar geld dat van een rekening gaat meer dan een dag duurt?” vroeg Paul.

“Het is een intern onderzoek en dat zegt al genoeg”, antwoordde Bruno. “Ze hebben niet graag dat wij ons daar mee bemoeien.”

“Maar ze moeten, want ook bij ons is een klacht binnengekomen”, zei Paul.

“Helemaal juist. En daarom proberen ze tijd te winnen”, zei Bruno.

“Maar ze zullen morgen toch met resultaten moeten komen”, zei Paul.

“Ja, anders gaan we onze eigen specialisten erop zetten”, zei Bruno.

“We zien het morgen wel”, besloot Paul.